Imaginea de sine

On Mai 21, 2017

Fii dispus să vezi adevărurile ce ți se revelează pe parcursul propriei definiri, prin comparație cu un tablou căruia nu-i cunoști autorul.

Începusem să vădesc o atitudine neîngăduitoare față de viață, cu suișurile și coborâșurile ei, asemenea unui om care se uită de prea aproape la un tablou, observând detaliile dar pierzând viziunea de ansamblu. Arta pe care mi-o asumam nu mai era o chemare a liberei exprimări în profunzimea unei lumi intangibile, ci doar o automenținere a imaginii de sine pe care o traversam în planurile extremelor rolului de cercetător.

Ca un susținător înfocat al unui nou sistem de convingeri, ca un promotor al imaginii ce-mi apărea pe ecranul realității umplând cadranul lumii cu adieri pline de farmec, mă adânceam tot mai fanatic în ideea mea fixă că există totuși o măsură limitată în capacitatea omului de a transcende situația concretă imediată. Şi de a trăi în termeni de posibilitate. Probabil că arta este subordonată imaginii unui univers intim, este imaginea unui om care își caută sensul vieții prin manifestarea libertății de a-și explora valențele artistice în procesul de generare a unei realități care cultivă mai mult "news" decât "fake".

Dincolo de cunoașterea sclipitoare și fermitatea rațiunii justificate numai prin implicarea în transformarea propriilor valori, nu exista decât o decizie rațională, o evadare personală din iadul vieții pline de fațete care ar fi trebuit să mă zdrobească în implacabilul mers înainte, cel puțin atât cât destinul și amănuntul îndrăznelii se pot împăca. Dar de care sinceritatea întotdeauna se îndoiește.

Așadar, primul adevăr care mi s-a revelat brusc este acesta: nu poți îndeplini un destin extraordinar dacă nu evadezi din lumea care te înconjoară, pentru a da naștere unei arte originale care nu datorează nimic și nu se conformează modelelor obișnuite de reprezentare a lumii.

Leadership: Îți depășești condiția deschizătorului de drumuri, apelând la o experiență a lucidității de tipul "You can't hide your own true" care se lovește de cealaltă forță, a imaginii unei realități complexe și a unei individualități distincte?

Şi întrucât am îndrăznit să deschid o fereastră spre această tăcută convenție, numită Status Quo, bazată pe toleranță și pe dăruirea generoasă a sinelui, am avut meritul de a clarifica un aspect care, așa cum nu-mi venea să cred, acum este valabil pentru întreaga lume. Elementele din jur care mă inspirau, mă agitau și mă făceau să mă identific cu un artist al momentului, erau ca niște argumente științifice frumos și judicios prezentate ce puteau susține avântul spre o altă alegere despre care știam că e o posibilă prăpastie, o experiență a lucidității de tipul "You can't hide your own true".

Plin de conținut, timpul meu acționa asupra psihologiei trăirii prin nervul unei inteligențe tăioase. Iar sensibilității față de ineditul unui aparent pustiu bogat în semnificații, de-a pururi o flacără a vieții, cuvenindu-i-se toată gloria și onoarea unei minuni care eventual mi se întâmpla, la care eram martor ocular, îi aparținea o urmă de sânge impregnată în momentul unei forțe a sublimului. Ea însăși resimțită ca încă o probă a investirii mele pe făgașul unei chimii care stârnea imaginația din mine, o ființă plină de mister desprinsă dintr-un thriller plin de revelații surprinzătoare, adâncită într-un vers al chimiei atracției față de tot ceea ce este superior și care nu poate fi explicat prin cuvinte.

Un deschizător de drumuri este om care se afunda în profunzimea unei lumi intangibile, este un maestru al preciziei, subtilității și complexității în materie de studiu al naturii, al artei și al științei. Capacitatea omului de a accepta noul unei psihologii a Eului, alimentat prin trăirile care au forța de a ordona lumea, este influențată de modalitatea de a transmite indirect acea motivație care îndeamnă pe oricine să depășească orice formă de a se închide în ei înșiși.

Atributul funcțional Unic și Întâmplător al Creației este conținutul de luciditate pe care îl postezi într-o realitate în care uneori te simți pierdut.

Matematicianul austriac, Ludwig Eduard Boltzmann, știa că travaliul gândirii poate fi însoțit de o suferință intensă, aceea a neacceptării unei stări de fapt în condițiile prevăzute de povara existenței. Se plângea mereu că este asaltat de întrebări tot mai lipsite de sens, ce trebuiau refuzate în mod categoric. Două interogații fără răspuns dădeau năvală în mintea sa, hărțuindu-l continuu: *"Din ce cauză e valabilă legea cauzei și efectului"* și *"De ce, în definitiv, exist tocmai acum într-o lume care nu este așa cum mi-o doresc eu?"*

Omul cel mai captivant, un artist întemeietor de sensuri, ne poate arăta prin intermediul a ceea ce resimte activitatea unei gândiri bazată pe recomandările utilității sale în cadrul unei lecții demonstrative de apropiere, de depărtare sau de diferențiere față de statutul lui de destinație. În care legile deductibilității aspectelor de căpătâi ale vieții sunt prevăzute conform artei emancipării actului de control. În care totul ți se pare de fotografiat și îți vine să petreci ore întregi minunându-te de ceea ce se întâmplă.

Leadershipul, prin comparație cu un tablou căruia nu-i cunoști autorul, se poate completa cu resturile unei existențe în care simți plăcerea de a întâmpina orice situație cu o perspectivă neîngrădită și o putere nelimitată de acceptare a unui sens de apartenență la un întreg compus din trei adevăruri.

Adevărul privirii exersate, adevărul transformărilor pe care le suporți și adevărul percepției care mijlocește simbioza dintre rațiune și sentiment. Ele sunt supuse obiectivității cu care îți prezinți „intervențiile" în deșertăciunea lumii sau în frumusețile ei.

Activitatea gândirii artistice, raportate la marea metamorfoză a creației, este un efect spontan al profunzimii, al interiorizării unei bogate experiențe de transcendere a obișnuitului. Este experiența unei realități care intră în comuniune cu omul printr-o continuă transcendere "de la tine și peste tine".

Imaginea de sine este o posibilă prăpastie dacă te apropii prea mult de marginea acelui moment în care te lași purtat de inspirație în vederea extragerii unui adevăr tulburător. Ceea ce nu te doboară te face mai puternic, dar în același timp te poate obliga să te distanțezi de felul cum simți tu că vrei să fii.

Ai grijă ce adevăruri ți se revelează pe parcursul propriei definiri ! Un deschizător de drumuri nu se definește niciodată în funcție de modul cum s-a decis să abordeze pustiul unei lumi căzute, ci în funcție de modul cum abordează belșugul unei plenitudini a scopurilor decisive și principale ce stau la baza unei dezvoltări sănătoase.

Destinul este un tablou căruia nu-i cunosti autorul, dar căruia îi poți da un nume, o profunzime și îl poți reseta la dimensiunea propriei conștiințe și a propriei tale valori în lume.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-de-sine.html